

Međunarodni književni natječaj *Moje drago serce* 2021.

2. nagrada „Stjepko Težak“

Dragan Mitić

Bez suvišnih riječi

Od samog početka svog sjećanja, znam da su se jednostavno voljeli, bez suvišnih riječi. Ne, ne samo da su voljeli, bili su istinski i neprestano zaljubljeni jedno u drugo. Mislim da ih čitav Ozalj po tom zna. Kažu da to nije moguće, da zaljubljenost jednom sigurno prođe. A kod njih to traje i traje. Držim drveno računalo koje su mi kupili za prvi razred osnovne škole. Još uvijek ima isti miris kao tada. Rekli su da je napravljeno od drveta trešnje. Kad god ga pomirišem, osjetim zrele trešnje. Je li to moguće? Vjerojatno ne. A kad prebrojavam njih dvoje, dogodi se nešto neobično: jedna mama i jedan tata su zajedno - samo jedan-jedno. Je li to moguće? U njihovom primjeru račun prolazi. Stisnem dvije drvene kuglice: koje su uvijek jedna cjelina. Ja i moj, kad nas zbrojite, onda barem dva, ako ne i četiri. Ja, kao dobra i nemoguća, on, hajde, ponekad dobar, ali i tvrdoglav. Uvijek je bilo tako, čini mi se od prvog sastanka, prve noći i svaki dan do danas. Tras!

Ne mama, nisam razbila pola kuhinje. Jedna sitnarija.

Ah, jasno mi je, ponekad je i previše jasno sve to. I ovo moje je svaki dan, sve manje i manje svjesno bilo čega. Za mamu bih rekla da još uvijek zna tko sam, tata ne. Ali jutros me također i ona ozbiljno pitala, tko joj je sinoć zamijenio štednjak. Njezin nikad nije bio smeđ.

Moje drago serce, hajde, hajde, danas sam te zagrlila samo jednom.

Naravno da je ne može čuti jer nije stavio aparat u uho. Pa kako da i to može zaboraviti? Razmislim i malo se nasmiješim. Neka mi oprost, taj, jednom, za mene najjači, najpametniji, najmuškarčina na cijelom svijetu. Samo mi proleti kroz glavu kako je dobro biti sada tu kraj njega.

Tata, tata, ah, naravno da ne čuješ, stavi ovo u uho.

Polako podiže glavu, kao, tko sam ja i što tražim, a ja mu samo tiho odgovorim istim tonom, bez glasa i malo odmahujem glavom: Ja, opet sam ovdje, uvijek pored tebe ... kao i uvijek,

Hvala, kao da se zahvaljuje susjedi i za svaki slučaj malo popravi položaj slušalice u desnom uhu. Možda bi se latio i lijevog, ali lijevom rukom mjesecima ne može ništa. A znatiželjnim pogledom traži nju, samo nju. Moja nezadrživa suza postala je vidljiva na ramenu njegovog ogrtača.

A sad me čuješ? Kažem ti da dođeš po poljubac, moje drago serce.

I ponovno još jedna suza, sada s drugog oka. Moja majka mi takvim dosjetkama uvijek izmami poneku suzu. Toliko sam se puta svjesno pripremila da je ne ispustim ... I uvijek me svlada barem vrlo mala suza, koja mi klizi niz lice kad čujem, kako ga uvijek na isti način pripremi do toga da se bar malo kreće i razmrda.

Ah, to si ti, moja, moja! Evo me odmah, odmah.

Kao da je još uvijek prepoznaje, samo nju. Mama tako tvrdi. Sam više ne može ni da dođe do nje. Nedjelja je, zato sam ovdje i zato mu pomažem ja, ostalim danima brine medicinska sestra koja je nedavno otišla u mirovinu. Tijekom dana je s njima, brine se o njemu i vježba s njim, za isti iznos koji je agencija uzimala samo za sat ili dva pomoći. Imali smo sreće da smo je pronašli, zapravo majka ju je sama pronašla na Internetu, prošlo je manje od godinu dana od toga ... A sada evo i ona.

Odmah, odmah ... Tata je to ponovio i bespomoćno kliznuo desnom rukom po obodu invalidskih kolica. Ali ne ide ... Dođem ovdje i samo plačem. Nekad sam to skrivala: dok sam žurila u kuhinju, kupaonicu. Namjerno sam svugdje ostavljala maramice, papirnate ručnike ili obične svitke toaletnog papira. Mama se pitala: A sada i ti zaboravljaš gdje ste ostavila toaletni papir? Šta mi sve tu, sada ne izmami osmijeh. Svjesno odbijam pomisao da su to možda posljednji razlozi za smijeh u toj rupi.

Taj miris. Izgleda mi da njegova pidžama i njezina spavaćica mirišu potpuno isto. Ne približno isto - potpuno isti. Ne znam, možda taj miris kod njih sve uredi? I nemam pojma kako im je to uspjelo imati svugdje: u dnevnoj sobi, u spavaćoj sobi, pa čak i u kuhinji - isti miris! Kako kod njih sve funkcionira i približava ih?

Oko Nove godine, pored svih gluposti koje sam kupovala, otišla sam u najbolju parfumeriju u centru i kupila parfem. Neutralan, žensko-muški, da mu ništa ne bi smetalo. Ispraznila sam

cijelu bočicu i poprskala sva njegova i moja odijela, naše rublje, sve sobe u stanu. Bacila sam lijepu količinu novca u zrak ... i ništa. Ne, nije to.

Polako guram kolica prema majci, što on pogrešno shvaća kao svoj uspjeh, i iskreno se smije. Razumije li još uvijek taj osmijeh? Svejedno, mislim da mu je lijepo.

Evo, vidiš, uspjelo ti je ... priđi bliže. Moje drago serce.

Njezine ruke, koje su se do tada lagano tresle, čudom se umire, dok je grlila njegovu glavu i polako ga poljubila. Nasmijao se, kao da su mu upravo rekli da je dobio na lutriji. I tako svaki dan, opet. Svaki dan zaredom nagrađuju se najvećim dobitcima, bez nepotrebnih riječi.

Njih dvoje. Ne znam, ako nije riječ o mirisu, možda je o okusu? Ne, ne može biti? A što ako je ... Pa, nemoguće, više i ne kuhaju. Ali kod njih sve funkcionira i sve ih zbližava. Pa, ona *kafetjera*, za kuhanje kave. Zapravo je više ne mogu ni pogledati, a opet joj na kraju uvijek pružim osmijeh. Jer je njihova. Jedna i jedinstvena, a obična, najobičnija, od aluminijske. Tako sam ih donosila iz cijelog svijeta, barem još pet-šest drugih, od *rostfraja*, od najboljih tvrtki, puno skupljih, većih. Ne, ova njihova je najbolja. U tim novim, barem pet njezinih susjeda sada s veseljem kuha kavu, a njihova je, iako se više ne zatvara dobro, i dalje najbolja. Možete poludjeti u trenu. Pa još svaki put se u kavu doda još jedna žličica divke! *Da bi bila zdravija*, uvijek čujem isto. I zato će živjeti sto godina? Oh, kako sam to mogla i zamisliti, a kamoli izreći ... Pa, naravno da nisam niti pomislila tako nešto, stvarno ne, ali tako nešto stvarno može čovjeka izluditi. Donosila sam im nove *kafetjere* i najskuplju i najkvalitetniju kavu s putovanja dugih i po deset tisuća kilometara, a i u nju umiješaju divku. Donosila sam im ručno obranu, samo od jednog grma, posebno fermentiranu, skupu poput suhog zlata, vjerojatno najbolju na svijetu, koja miriše čak i kroz finu metalnu kutiju. A ne, i u nju su morali dodati žlicu te proklete divke. Jesu li mi htjeli reći nešto posebno ili samo umanjiti moj uspjeh u karijeri ili ukoriti moje predugo lutanje svijetom jer nisam uredila život kako treba jer nema unuka, pa nisam s mojim tako ... Kao da je njihova iznimna i neraskidiva veza kriva, da se nikako ne mogu snaći te i sama nemam "takvog" partnera. Zavidim im, jer su znali ono što su nekada jedino mogli sebi priuštiti, nešto što ima tako loš ukus, još gori miris, podići na pijedestal vrhunske ljepote. Ne mogu vjerovati da takva sitnica ... bezvrijedna, a rješavaju stvari gotovo bez riječi. Ja mome mogu predavati čitave ure s milijun ... dobro odabranih riječi, ali taj emocionalni idiot ih ne razumije i ne razumije.

Moje drago serce... Mama ga je nježno zagrlila i lagano pritisnula k sebi, koliko je mogla. I opet, samo par riječi koje su uključivale sve što mu je tada trebalo: da ima snage za borbu, da živi i da bude njezin. Jednostavno, bez suvišnih riječi. A uvijek samo: *moje drago serce...* Napisala sam joj sedamnaest verzija kako bi mu se sve mogla obratiti ... majke mi, barem s riječima znam baratati. Posljednji put na kongresu sam pobijedila i razgovorljive Amerikance sa sedam različitih objašnjenja o istoj stvari. Riječima se može puno postići. Zato sam joj ponudila toliko novih, ako bi joj trebale ... Ali očito nisu.

Ni tati nisu bile potrebne, prije dva mjeseca, kad se oprostio od nas. Sve smo pročitali u njegovom pogledu. Zatim samo mjesec dana tišine u kući i sad je tamo, k njemu požurila i majka.

Kad sam partneru to javila, bio je u Americi, ali već sutradan je doletio natrag. Ideja da na sprovodu ja pročitam prvo pismo moje majke, koje je napisala ocu kad ga je upoznala, a on pročita tatino posljednje, dok joj je još mogao pisati također je bila njegova. Svi prisutni bili su dirnuti do suza.

Moja torbica je originalna, od prestižnog dizajnera, kožna, kupila sam je ovo ljeto u glavnom gradu mode na glavnoj aveniji, koštala je ... da ne spominjem ... A sada sam je potpuno deformirala, jer neprestano guram onu *kafetjeru* od koje se više ne odvajam. Što, ostaviti je u stanu i onda ga slučajno baš tada opljačkaju i da mi je ukradu? Tako sam sigurna. A u torbici sa sobom uvijek imam divku u kutijici, koja je poput pudrijere - nitko ne bi nikad pogodio. To je u slučaju krajnje nužde, inače imam rezervnu kutiju u ormariću u kupaonici i jednu u džepu zimskog kaputa u ormaru u spavaćoj sobi ... ne smije je nedostajati. I evo, čvrsto ga držim za ruku dok hodamo dugačkom stazom kroz park pored groblja ... polako prema autu. Pored staze, negdje na sredini, nalazi se klupa, "naša klupa" samo se još ne vidi jasno. Jednostavno osjećam da povremeno napravi neki polukorak. Ranije, kad smo zajedno šetali, gotovo sam morala trčati, kako ne bih zaostajala. Još jedan polukorak, pa još jedan, sve laganije prema našoj klupi, zajedno, samo ja i on ... bez suvišnih riječi.

Povjerenstvo za vrednovanje priča:

Julijana Matanović, Dubravka Težak, Jasmin Imamović

Organizatori natječaja:

[Gradska knjižnica i čitaonica Ivana Belostenca Ozalj](#)
[Ogranak Matice hrvatske u Ozlju](#)

Pokrovitelji natječaja:

[Karlovačka županija](#)
[Ministarstvo kulture i medija Republike Hrvatske](#)
[Grad Ozalj](#)

